

Ferðaminni úr London

(Ferðin varð gjörd á sumri 1993)

– 3. partur –

Men hesum fóru vit at fáa greiðu á í morgin.

Nú er leggingartíð.

SUM EIN HEINGI-KOYGGJA

Seingin – tað er fjardarbotnur, spiralarur so út tambaðir av elli, at hetta er sum ein heingikoyggja er spent innan í rammuna. Tað er um reppið, at lendarnir koma í gólvið, tá tú liggur í henni. Kanska tað er ikki so galið, men eftir sum eg livdi so illa í rygginum herfyri, so valdi eg heldur at leggja meg á tað slætta gólvið. Madamaman helt, at tað var munin fragari innast við. Men eg kundi taka rekkjuváina við mær. Litt var í veðrinum, so hon hjálptist við pynturekkjuváina. Tú fært bert eina rekkjuvá. Hetta er síður og skikkur á gistingarhúsum her. Tá so annað snarar fram eftir og hitt uppeftir, so verður ikki rættiliga svøvnligt, tá bert tann eina rekkjuváin er.

HURÐAKLAMSA

Leingi er, til vit sovna, og snemma vakna vit aftur. Ikki hevur verið rættiliga svøvnligt. Høvdaligið er mótbróstinum, ið skilir kamarið frá gongini. Travaljanin hevur verið nógv aftur og fram eftir gongini stóran part av náttini, og henda hurðin, ið skildi gongina sundur, klamsaði javnan og savnan. Tað var, sum vóru tær inni á gólvi í okkara kamari. Kagi í vindeygad. Síggj niður í garðin aftanfyri. Her niður eftir veggini eru WC-rar og vaskirir slangad í ymsar áttir.

TRONGLIGT Í MORGUNMÁTAR-STOVNU

Tað var veðrinum, eg skuldi hyggja eftir. Sólskin. Kanska vit fara at síggja okkum um, tá vit hava etið. Tey hava sagt okkum kvøldið fyrri, hvar morgunmaturin varð etin, og nú halda vit avstað niður. Krympaðu vit búkin inn, so

finnu vit so dánt kroyst okkum inn millum stólarnar og borðini og sett okkum niður. „Trongligt var“, so skuldi Anna á Høgargyggja siga, tá hon var lögð í kistuna – ella var tað onkur onnur gomul genta. Og so komu tey rennandi við te-ella kaffikannuni at skeinkja okkum upp í koppin. Hetta fer at vera sum kúgvatn, áðrenn vit fáa nakað afturvið. Her er ikki, sum eg eri vanur við, tá eg havi gist á øðrum gistingarhúsum. Har standa kaffi- og tekannur á hvørtjum borði – í termokonnun. Her spyrja tey, um tú vilt hava „kontinental“ ella „english breckfast“. Tann „kontinental“, hann fer nærmast niður millum klæðini. Tá er tann enski fragi. Men munur er á í síni heild frá gistingarhúsi til gistingarhús. Flest alla staðni standur tær frítt at taka so mikið, tær lystir, men her, ja, haldið mær tilgøður, eg eri so spotskur, tað er sum at vera til altars. Tey leggja tær eitt „speilegg“ og eina snerkta pylsu (breitar og „sossach“) og tveir bitar at fleski upp á borðiskin og henda tær. Og eitt tvey stykki av snerkum hveitibreyði. Rúgbreyð sært tú ikki. Á borðinum standa skálir við smøri, sukri og súltutói. Hagani fært tú tær so tjúkt upp á breyðið, tær lystir. Við tínum egna spóni – ella knívinum. Eg haldi meg kenna rákan av „bac-on“ ganga av súltutóinum. Já, kanska hevur onkur verið oskettin og ikki fingin flekkasnið við av knívinum, áðrenn hann hevur verið súltutói við honum. Tað vil so vera. Og her sita tær og kleykja súltutóið upp á breyðið. Spónur er eigin í skálunum, heldur ikki í sukurskálunum. Ein spónur lá við henni borðisk at fara í drekkjuni við. Eg veit ikki, um tað her fekk bleyttikókað egg. Men mong nýtt spónin at taka sær súltutóið við, serliga óvitarnir. Eitt sindur varð sitandi eftir, tá tey høvdu smurt uppá breyðið. Tað

royna tey at sleikja so væl burtur av. So drepa tey spónin niður í teið. Uppvask. Og hitt seinna breyðstykkið? Ja, tá skulu tey royna appelsinsúltutóið. Og kanska tey finga sær upp í aftur av te ella kaffi. Eitt vet av sukri í. Spónurin liggur jú á skáluni. Hvat tað er. Eitt sindur klumput er sukrið vordid, nú teir vátu spónirnir vera tiknir so titt niður í.

Ikki beinleiðis „appetitvekjandi“. Men hesir smá-pakkarnir við smøri og øðrum mundi vera so dyrt.

Ja, ja, í hesi ovureyðkvæmu tíð.

Well. tað er at bita á kampi.

LÆRUBÓK HANUSAR

Vit leita okkum upp aftur á kamarið. Fáa tváð okkum um hendurnar. Her lá eitt petti av sápu. Gitti, at tað var palmolive, men so nógv var máað burtur av henni av teimum, sum frammanundan høvdu búið, at innskriftin var burtur. Ugga okkum við, at Hanus ger nógv so nógv av í læknabókini, at ein gomul sápa kann vera eins smittuelvandi sum mannatrekkur.

LEITA ÚT UM STRÆTI

Vit eru sum sagt kunnug í grannalagnum her, tí tað var her í nánd, vit búðu í fjør. Undirgrundstøðin er stutt frá – High Street; Kensington. Leita yvir hagar at fáa okkum ferðasæðlar. Vit skulu til Westminster Pear. Hava sett okkum fyrri at fara við báti niðan eftir Thames-ánni.

TÍÐINDAFRÓÐUR ÍRI

Veðrið er so frálíkt. Fólk er longu farið út at spáka. Her er yðandi handilslívið. Handil í hvørtjum húsi. Summir í fleiri hæddum. Nógvir hava fingið sær handilsbóli framvið, har tú gongur fram at jarnbreytarstøðini – eitt nú Mark & Spencer og H. Samuel. Hesir gita vit, eru gýðingar. Løngri inni hava teir sett ein litlan disk upp, og standa har og pranga nýtkomna bók uppá tey, ið ganga framvið. Tað er framurskarandi leksikon, á orsaka – alfrøi. Tað er eitt dimmeitt konufólk, ið færir orðið, nú vit koma framvið. Vit umbæra

okkum og siga, at vit eru ikki enskafandi (ella -lesandi) til hvønn dags, og eitt slíkt bókaverk, sum hetta leksikonnið (nú var eg aftur mismæltur – alfrøi) hevði verið so tungt at sleipað heimaftur við sær. Hvaðani vit tá eru? Jú, vit eru „from Faroe Islands“. Hvar tað var, og hvat mál vit nýttu? So, er hatta leks – skift, alfrøin – ikki metari enn so, at hon kann ikki fáa uppspurtt slíkt. Tá trínur maður fram ímóti okkum, sum er ein av prangarahópinum. Bjóðar okkum vælkomnin til London. Ikki eitt orð um grindadráp, nei, vitur maður. So, tit koma úr Føroyum. So greiðir hann konufólkunum frá, at Føroyar eru ein oyggjaflokkur millum Hjalatlánds og Áslands, og at har er „a population about 45.000“. Og teir hava sítt egna mál. Og teir eru framúrskarandi fótbóltspelarar. (Hetta var sama dag, sum norðmenn vóru á Svanga-skaði!!! Betri var teimum heima sítið tann fuglaflokk at fanga). Men so spyr hann um ymist – ætlandi at seta í næstu dagfórdu útgávuna av „encyclopaeduni“ (renn og hoppa – alfrøini). So spyr hann um stýrisskipan. Um vit eru limir av hasum nazi/mafiastryðu fyrirkuni Das Grossgermanische Reich? Ja, ja, hatta teir nevna EF, ella EU. Áðrenn eg veit av, so hevur hann eitt bind av hási „encyc“ – á, nevni ikki hatta illavörðna aftur – tað eitur alfrøini. Blaðar eitt sindur, og so vísir hann mær mynd av einum korti, sum sýndi eitt uppskot til eitt ríki, sum hin gitni eysturríkski listamálarin hevði evnað og kunngjørt gjøgnum tíðindastovn teirra, Atlantic, longu í 1942.

EINSAMUR EU ANDSTÓÐINGUR

Hann var sjálvur fri, men búsettur í Onglandi. Har yviri hevði verið ein so jánkaslig fólkakvøða. Vórðu lumpað inn í handa devulsetta felagsskap. Tað var at líkna við fólkakvøðuna um fullveldi í einari av donsku kolonionum. Tað var langt frá, at helmingurin av fólkinum hevði atkvøtt fyrri, og danska stýrið hevði koldgætt úrslitið. Nógvi minni enn helmingurin av írsku fólkinum hevði atkvøtt fyrri hesum felagsskapinum, men ríkisstýrið

Suni Joensen hugleiðir um eina ferð í London á sumri 1993. Áhugaverda ferðafrásøgnin verður prentað í dag og í teimum komandi bløðunum

hevði fingið forbronglað tað so, at Írland var sett í bás. Og um vit hava MVG. Jú, tað høvdu vit. Tað var gjørt fyrri at vit skuldu fáa blligari skógvar. Og ætlanin var at fáa sett ymsar fyriskipanir í gildi, so at lættari skuldi verða at fyrireika ein ella annan leysari limaskap. Ja, hann hevði hoyrt um sam-tak – du Pond & Firtstone. Um eg kendi hetta Nei, tað ljóðaði so franskt/enskt, at tað mundi heldur vera á onkrari av ermasundsoyggjunum. Og um „the speaker“ var so lítill, sum hansara týska navn klingaði?

Men hvat hann sjálvur annars helt um, at Bretland er um at verða sett í bás av sínum gomlu erkafggindum? Hann lítur fast at mær. Ristir við høvðinum. Hann heldur teir vera ábyrgdar-

leysar. Um eg kendi tann rumenskfødda jødiska rit-høvundan Elie Wiesel, at navni. Hann hevði fingið virðisløn Nobels. Sum ein brandur varð hann bjargaður út úr helvítinum í Auschwitz-týningarleguni. Hesin segði, at tann versti devulsskapur, ið vera kundi, var líkasælan. Bretar mundu hava tikið ov mikið eftir hugsjónum, sum á sinni spruttu fram við veitslur á Cliveden-slottinum hjá teimum báðum lord og lady Astor, henni, sum sagt er um, at hon altíð gekk runt við einum neva av nýtuligum slatri í skjattuni, og sum mæti bretar kappadust um at „smikra fyrri“, meðan konufólkini heldur ynsktu at sloppið at givið eitur, og fyrri ein part eisini frá monnum, sum Lloyd George, gamla verjanum av